

залізничному, повітряному, міському, трубопровідному, морському і річковому транспорті, у портах, на внутрішніх лініях тощо [3].

Враховуючи вищезазначене, вважаємо що запровадження нових проектів за рахунок розширення сфер застосування державно-приватного партнерства дозволить закласти фундамент довгострокового економічного зростання, який сьогодні в Україні, на жаль, недооцінений. Про це свідчать показники реалізації проектів на засадах державно-приватного партнерства. На нашу думку, перспективними сферами запровадження державно-приватного партнерства в Україні сьогодні можуть стати охорона здоров'я, публічна безпека, будівництво орендних будинків, оборона, пенітенціарна система. Актуальним є узагальнення відповідного зарубіжного досвіду з метою вивчення наслідків його застосування в умовах української дійсності.

Література

1. Про державно-приватне партнерство: закон України від 1 червня 2010 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/2404-17>
2. Про внесення змін до деяких законів України щодо усунення регуляторних бар'єрів для розвитку державно-приватного партнерства та стимулювання інвестицій в Україні: закон України від 24.11.2015 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/817-19>
3. Брайловський І. А. Державно-приватне партнерство: методологія, теорія, механізми розвитку : дис. ... докт. екон. наук: 08.00.01. Донецьк, 2014. – 462 с.

ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНЕ РІШЕННЯ ГЛОБАЛЬНИХ ПРОБЛЕМ

Т. І. ПАУСТОВСЬКА, ст. викл., канд. екон. наук, доц.

ДВНЗ «Криворізький національний університет», м. Кривий Ріг

У наш час, за загальним визнанням більшості фахівців, глобальними можна вважати наступні проблеми: збереження миру; зміцнення всесвітньої безпеки і роззброєння; перенаселення планети; реалізацію розумної демографічної політики; ліквідацію відсталості зростаючого розриву в рівні розвитку розвинених країн та країн, що розвиваються; подолання екологічної кризи; перехід до стійкого розвитку; боротьбу з голодом, убогістю і хворобами; раціональне використання мінерально-сировинних ресурсів; використання Світового океану і космічного простору на користь усієї

світової спільноти. Окрім вищеназваних, які стали вже традиційними глобальними проблемами, до їх переліку останніми роками додалися такі як: запобігання поширенню наркотиків; проблеми науки і науково-технічного прогресу; розвиток самої людини; соціально-політичних змін глобального масштабу і цілий ряд інших. Сьогодні існують і інші варіанти класифікації глобальних проблем. Так, одна з них ґрунтується на зв'язку суспільства з іншими феноменами. З цієї точки зору виділяють:

- проблеми інтерсоціальні: створення та збереження мирних відносин між державами, новий міжнародний економічний порядок, подолання нерівномірності економічного розвитку, подолання міжнародної дестабілізації;

- проблеми взаємодії суспільства та природи: природні ресурси (паливо, енергія, сировина, вода), вивчення та використання Світового океану та космосу;

- проблеми взаємодії суспільства та людини: демографічні, охорони здоров'я.

Надзвичайно гострою є екологічна проблема збереження навколишнього середовища. За сучасний рівень цивілізації людство заплатило високою індустріалізацією виробництва, в особі державно-приватного сектору, яка у своєму зворотному впливі виявилася дуже агресивною щодо довкілля. Поверхня Землі неймовірно засмічена виробничими відходами, у повітряному і водному басейнах знаходяться всі елементи таблиці Менделєєва. Зважаючи на те, що індустріальним способом виробництва оволоділо лише півсотні країн, можна уявити, що буде, коли інші країни досягнуть навіть сучасного індустріального рівня. Наприклад, на даний час метал виробляється за дуже енерго- і матеріаломісткою технологією, яка чи не найбільш негативно впливає на навколишнє середовище. Таким самим є і виробництво цементу, хімічних матеріалів, важке машинобудування тощо. Всі ці види підприємств працюють в Україні сьогодні і, нажаль, більшість їх виробничих потужностей та технології, які вони використовують є далеко не сучасними, а навпаки, застарілими та екологічно небезпечними, в першу чергу, для населення тих регіонів, де вони розміщені. Тому, і держава, і регіони, їх керівні органи самоврядування, громадські організації мають бути зацікавлені і робити все необхідне, щоб поступово подібні підприємства переходили на екологічно чисті способи виробництва. Це вирішуватиме екологічні проблеми не лише окремих

регіонів, але і будуть внесені позитивні результати у вирішенні даних питань у всесвітньому масштабі, тобто принесе користь для конкретних людей.

Сьогодні країнам, що розвиваються, зокрема і Україні, у питанні мало- і безвідхідних технологій, що забезпечують більш-менш збалансований розвиток виробництва і навколишнього середовища, потрібна істотна допомога, до якої міжнародні організації та установи ще недостатньо готові. А ще ці країни не мають у своєму розпорядженні ефективних рішень щодо використання, наприклад, енергоресурсів, можливостей розробок альтернативних технологій на транспорті, в промисловості та сільському господарстві, які дозволили б уникнути ерозії ґрунтів, аридизації, марнотратного використання водних ресурсів тощо. Дані проблеми є важливими і для промисловорозвинутих країн, які у цьому зв'язку мають свої інтереси. Ув'язка взаємних інтересів при використанні природних ресурсів і збереження екологічного балансу — завдання, вирішення якого стане перевіркою здатності країн до співробітництва. Взаємний інтерес повинен взяти гору над міркуваннями конкурентної боротьби через такі глобальні наслідки, як потепління клімату, радіація, забруднення водного басейну тощо. Можливо, саме тут виникнуть гострі глобальні конфлікти, які неможливо вирішити швидко на рівні окремо взятих країн. Потрібен єдиний міжнародний механізм їх розв'язання і регулювання, визначення міжнародних правових та економічних норм. Великі надії у вирішенні глобальних проблем покладаються не лише на ООН, МВФ, ВТО, регіональні і галузеві організації, котрі мають великий досвід координації міжнародних зусиль, використання ресурсів, регулювання міжнародних економічних зусиль, але і на приватний бізнес, який разом з державою має приймати активну участь у практичному рішенні даних проблем, адже вони торкаються всіх. Тому, до конкретних шляхів розв'язання глобальних проблем країнами, що розвиваються, сьогодні відносять:

- здійснення системи заходів, спрямованих на забезпечення динамічного соціально-економічного розвитку цих країн у науково-технічній і соціально-економічній сферах; формування нового світового порядку, який би гарантував реальну допомогу країнам, що розвиваються, у вирішенні їхніх проблем;

- істотне трансформування у межах світового господарства механізму ціноутворення на природні ресурси шляхом відходу від їх визначення

гігантськими ТНК, що контролюють природні багатства країн, що розвиваються;

– нарощування випуску готової продукції цими країнами, що дало б змогу навіть за існуючої кон'юнктури на світовому ринку значно збільшити доходи від експорту;

– надання економічно розвинутими державами світу країнам, що розвиваються, значних фінансових, людських, технічних та інтелектуальних ресурсів для розвідування і розробки природних ресурсів, їх переробки, транспортування та реалізації за трансформованими цінами з метою збільшення валютних доходів, встановлення ними економічного суверенітету над цими ресурсами. Зазначені кошти спрямувати на інтенсивний розвиток сільського господарства, подолання його нераціональної монокультури і цим, певною мірою, вирішити продовольчу проблему, яка є однією з головних у сучасному світі.

ДОСЯГНЕННЯ І ПРОБЛЕМИ ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНОГО ПАРТНЕРСТВА В СФЕРІ МІСЬКОГО НАЗЕМНОГО ЕЛЕКТРОТРАНСПОРТУ

М. С. НАУМОВ, канд. екон. наук, доц.,

доц. кафедри економічної теорії

*Харківський національний університет міського господарства
імені О. М. Бекетова, м. Харків*

Міському електричному транспорту належить важлива роль у перевезенні пасажирів. За даними Головного управління статистики в Харківській області у січні-листопаді 2016 року пасажирооборот міського електричного транспорту склав 1672,9 млн пасажиро-кілометрів, що становить 34,15 % пасажирообороту усіх видів транспорту області. Слід зазначити, що міський електротранспорт є лише в обласному центрі, тоді як залізничний та автомобільний – доступні в усіх районах. Відповідно, питома вага міського електротранспорту в пасажирообороті Харкова є значно більшою: за оцінками фахівців вона сягає 60 %. Разом із тим спостерігається постійне скорочення обсягів перевезень цим видом транспорту (за рахунок